

מ"ת 16357/08/16 - מדינת ישראל נגד דניאל אלישייב, דור מגידש, אביב בצלאל, רון עייש, ניב מנור, אביתר יוסף, אליעד משה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 16357-08-16 מדינת ישראל נ' אלישייב(עציר) ואח'

בפני	כבוד השופט שי ניב
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. דניאל אלישייב (עציר) 2. דור מגידש (עציר) 3. אביב בצלאל (עציר) 4. רון עייש (עציר) 5. ניב מנור (עציר) 6. אביתר יוסף (עציר) 7. אליעד משה (עציר)

החלטה

(בעניין המשיבים 1,3,4,5,6,7)

מסגרת הדין

- ביום 7 באוגוסט 2016 הוגש כתב אישום כנגד שבעת המשיבים. כתב האישום מחזיק חמישה אישומים, אשר כל אחד מהם מיוחס לחלק מהמשיבים, כפי שיבואר להלן. התביעה עותרת למעצר כל אחד מהמשיבים עד תום ההליכים המשפטיים. ביום 9 בספטמבר 2016 נשמעה בפניי בקשת התביעה, כאשר הצדדים חלוקים בשאלת קיומן של "ראיות לכאורה" להוכחת העבירות המיוחסות לכל אחד מהמשיבים.
- ברקע הדברים, הובא בפניי, כי המשיבים נמנים עם חבורה מצומצמת מקרב אוהדי קבוצת כדורגל. שם החבורה: "לה פמיליה". לטענת התביעה, ביסוד פעולת חבורה זו עמדה אידיאולוגיה "גזענית ו אלימה". החקירה הוליכה להגשת מספר כתבי אישום בפרשה זו. בכתב האישום שבפניי נטען, כי תחת "מנהיגי לה פמיליה" פעלו "אנשי ביצוע" ובהם המשיבים 1, 2, 3, 4, 5, ו-6. נטען, כי לקידום "מטרות הארגון" פעלו הללו, תוך "ביצוע עבירות ... ובכללן: עבירות אלימות חמורות" כלפי אוהדי קבוצות ספורט יריבות.
- התזה הבסיסית של התביעה היא, כי אירועי האלימות המפורטים בכתב האישום נעשו על-ידי קבוצה רבת משתתפים, אשר הגיעה למקום, לאחר תכנון מוקדם. לפיכך, נטען, כי "כולם הגיעו לתקוף וכולם אחראים בצוותא חדא, כשמגיעה חבורה למקום באופן מתוכנן כדי לתקוף ומגיעים עם כלי תקיפה ומחלקים להם במקום עוד כלי תקיפה, והם משתתפים באירוע, כל אחד מהשותפים אחראי גם לחלק של השותף האחר"

(ע' 13 לפרוטוקול). כך, בעמדה על ההיערכות המוקדמת של בני החבורה, ציינה התביעה, כי בפרשת **פלורנטין** (נשוא האישום הראשון) "הגיעו הקושרים למקום המפגש כשרובם רעולי פנים ולבושים בבגדים כהים. הקושרים או מי מהם, נשאו אלות בייסבול, מקלות מעץ, אבנים, סכינים, בקבוקי זכוכית ומברגים." (ראו הודעת גדי יחיאלוב מיום 26/7/2016, עמ' 6; דברי עומר גולן באזני עד המדינה מיום 10/4/2016, עמ' 17, 19). התביעה היפנתה בהקשר זה לבש"פ 1544/13 **בוטביקה נ' מדינת ישראל** (6.3.2013) ולבש"פ 2587/13 **שבתיב נ' מדינת ישראל** (21.4.2013). מנגד, התזה הבסיסית של הסנגורים, איש איש בהתאם לקו טיעונו הקונקרטי, היא כי אף אם תאמר, שקיימות ראיות לכאורה לנוכחות מי מהמשיבים באזור האירוע - אין ללמוד מכך על כך, שנטל חלק באירוע ועל כי התקיים לגביו היסוד הנפשי הנדרש ("כוונה מיוחדת") בעבירה שמהותה חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ייתכן, כי בהליך דן אין נדרש להעמיק בכך, שכן בשלב זה הבחינה במישור זה היא **לכאורית** בלבד, קרי, אם מצויות בידי התביעה "ראיות לכאורה" כמשמען בהלכת "**זאדה**" (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פד נ(2) 133).

כתב האישום

4. אלה האישומים המיוחסים למשיבים:

א. פרשת פלורנטין

בכתב האישום נטען, כי קבוצה מחברי לה פמיליה ובהם המשיבים 1-5, קשרו קשר לארוב לאוהדי הפועל ת"א סמוך לאצטדיון בלומפילד. נטען, כי ביום 3.10.2015 הגיעו למקום "כשרובם רעולי פנים", וכי "הקושרים או מי מהם נשאו אלות בייסבול, מקלות מעץ, אבנים, סכינים, בקבוקי זכוכית ומברגים"; וכי לאחר תכנון מוקדם, הותקף אוהד הפועל ת"א, באורח אכזרי ביותר על-ידי אחד ממנהיגי לה פמיליה, עומר גולן. נטען, כי עומר גולן חבט בעוצמה רבה באמצעות "פטיש תופסנים", בחלקו בעל השיניים המחודדות, בראשו של המתלונן "בכוונה לגרום למותו"; וכי מעוצמת המכה, הפטיש ננעץ עמוק בראשו של המתלונן, אשר "הובהל לניתוח דחוף כשהוא בסכנת חיים מיידית".

נטען, כי המשיבים "קשרו קשר לפצוע את אוהדי הפועל ת"א ולגרום להם חבלות חמורות, בכוונה להטיל בהם נכות או מום או לגרום להם חבלות חמורות, נאשמים 1-5, בצוותא חדא, פצעו את המתלונן וגרמו לו חבלה חמורה, בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה". על-דבר המתואר באישום זה מיוחסים למשיבים 1-5 עבירות, שמהותן קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) וחבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין).

ב. פרשת פלורנטין 2

כתב האישום מתאר אירוע נוסף, המיוחס למשיב 1 בלבד, שהתרחש החל ביום 29.5.2016 בשעות הצהריים. נטען, שהמשיב 1, בצוותא עם אחרים, קשרו קשר לארוב לאוהדי הפועל תל-אביב לפגוע בהם "באמצעות נשק פוגעני, בכוונה להטיל בהם נכות או מום או לגרום להם חבלה חמורה", תוך שהם נושאים עימם "כלי תקיפה - מוטות מברזל, אלות בייסבול ואגרופן". אלא, שכוחות משטרה, שהגיעו למקום ביום 30.5.2016 לפנות בוקר, סיכלו זאת, תוך שעצרו חלק מהקושרים, בעוד שהאחרים נמלטו מהמקום. על כך יוחסו למשיב 1 העבירות, שמהותן קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין וניסיון לחבלה בכוונה מחמירה, לפי עמוד 2

סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין.

ג. פרשת רידינג

אירוע נוסף, הנפרש בכתב האישום, מיוחס למשיב 7, ובמסגרתו נטען, שביום 24.8.2015, ארבו לאוהדי הפועל ת"א "הקושרים", ובהם המשיב 7, תוך שהם נושאים אלות בייסבול, מקלות מעץ ואבנים. אוהדי הפועל ת"א, "שהבחינו בקושרים" נמלטו מהמקום בריצה. אולם המתלונן ע.ג., שהיה פצוע ברגלו, לא הצליח להימלט. "הקושרים", כך נטען, "הפילו אותו ארצה ותקפו אותו באכזריות בכל חלקי גופו, בבעיטות ואגרופים, והשליכו עליו בקבוקים מזכוכית". כתוצאה מכך, "נגרמו למתלונן חבלות בזרוע וברגל ימין, בשוק רגל שמאל ובגבו ונגרמה לו המטומה בפניו". נטען, כי המשיב 7 קשר קשר לביצוע פשע וניסה, בצוותא עם יתר הקושרים, לפגוע במתלונן באמצעות נשק פוגעני, בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה. על דבר האמור, מיוחסים למשיב 7 עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין וניסיון לחבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין.

ד. פרשת כדורגל חופים

נטען, כי המשיבים 5, 6 ו-7 קשרו קשר עם אחרים לתקוף את אוהדי קבוצת מכבי חיפה "ולגנוב מהם ציוד ששייך לאוהדי הקבוצה". נטען, כי האירוע התרחש ביום 26.6.2015, בחוף פולג בנתניה, במתחם שבו התקיים משחק כדורגל במסגרת "פגרת הליגה", הנקרא "כדורגל חופים". נטען, כי כאשר הקושרים הבחינו באוהדי קבוצת מכבי חיפה, שמכרו חולצות של קבוצתם, ניגש אחד ממנהיגי לה פמיליה, מתן שמעון, ומשך מידי אחד מאוהדי מכבי חיפה שק ובו החולצות. נטען, שכאשר אוהדי מכבי חיפה ניסו למנוע זאת, הקושרים תקפו את אוהדי מכבי חיפה בצוותא, באמצעות בעיטות ואגרופים בכל חלקי גופם. נטען, כי הקושרים אף נטלו את החולצות ונמלטו מהמקום. על רקע האמור מיוחסת למשיבים 5, 6 ו-7 קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין ושווד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

ה. פרשת כדורגל חופים 2

את כתב האישום חותם האישום, הנדרש לאירוע, שהתרחש ביום 3.7.2015, ובו מיוחסים למשיבים 2, 5 ו-7 תקיפה של אוהדי מכבי חיפה "באמצעות נשק חם וקר". נטען, כי בחוף פולג בנתניה, בסמוך למתחם בו התקיים משחק כדורגל, הגיעו הקושרים למתחם, כשהם נושאים בקבוקי זכוכית, ואחד מהם - מתן - אף נשא "רימון הלם ורימון עשן". בשלב מסוים, "הקושרים או מי מהם" השליכו בקבוקים מזכוכית ואבנים לעבר כלי רכב, במטרה לתקוף את אוהדי מכבי חיפה. הקושרים פגעו הן בכלי רכבו של מר עידן קנדלר, והן בכלי רכב אחר, בסברם, שברכב נמצאים אוהדי מכבי חיפה. לבסוף, נמלטו הקושרים מהמקום. על-דבר האמור, מיוחסות למשיבים 2, 5 ו-7, העבירות של קשירת קשר לפשע; סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה; וחבלה במזיד.

ביום 30.9.2016 הודיעה התביעה, כי בעקבות חומר חקירה נוסף שהתקבל (איכונים טלפוניים) חוזרת בה התביעה מהאשמת המשיב 2 באישום החמישי.

"ראיות לכאורה"

5. כמובא בפתח הדברים, במוקד הדיון מצויות טענות הצדדים בשאלת קיומן של "ראיות לכאורה" להוכחת העבירות המיוחסות לכל אחד מהמשיבים ובאשר לעוצמת "הראיות לכאורה". נפנה, אפוא, לסקירת

עמוד 3

"הראיות לכאורה", בהזכירנו, כי בשלב זה, עומדת על הפרק בחינת "הפוטנציאל הראייתי" להוכחת העבירות המיוחסות "מבלי להכריע באשר למשקל הראיות ולמהימנות העדים" (בש"פ 5235/16 סובול נ' מדינת ישראל (14.7.2026)), בעקבות פסק הדין המנחה בפרשת **זאדה**.

א. משיב 1 - דניאל אלישיב

פרשת פלורנטין

ראיות התביעה באשר לאישום זה נשענות על הודעתו של עד המדינה, שלפיה, המשיב 1 התוודה באזני ובאזני אחרים על כך "שהוא היה איתם באירוע בפלורנטין ... **דניאל אלישיב** אמר שכל מי שהשתתף באירוע בפלורנטין, הם בעצם האנשים שהוא מוכן ללכת איתם לכל מקום ולכל אירוע וקטטה" (הודעה מיום 1.3.2016). עוד מפנה התביעה להודעתו של **גדי יחיאלוב**, נאשם אחר בפרשה, המוגדר על-ידי התביעה כ"שותף לעבירה", המציין את המשיב 1 כמי שהיה במקום האירוע כאחד מחברי הקבוצה: "אני זוכר **שאני ודניאל** נשארנו מאחורה" (הודעה מיום 30.7.2016).

פרשת פלורנטין 2

את הרקע להגעת בני החבורה למקום מתאר **גדי יחיאלוב**, כי "חיכינו לאוהדי הפועל שלא הגיעו", שכן "רצינו לריב איתם" (הודעה מיום 26.7.2016). **בהקלטות** שיחה, ביום האירוע, נשמע המשיב 1 בשיחות עם שניים מחבריו, כך:

"זיו שמעא: "נעשה משהו אחר לא נחכה לגוש, נתפוס איזה מכונת שלהם"

משיב 1: "נתכנן את זה במקום לא בטלפון".

וכן:

משיב 1 לרום גבריאלי: "טוב תביא לי איזה חפץ"

רום: "הו..הו.. אתגרת אותי עכשיו, חפץ חד או רגיל?"

משיב 1: "מה..מה שזורם לך ביד אחי..מה שבא לך תביא לי רק.. הכל טוב, תביא מה שיש אני דוחף היום".

בעניינו של המשיב 1 קיימות אפוא "ראיות לכאורה" באשר לעבירות המיוחסות לו במסגרת האישום הראשון והאישום השני. התמונה הראייתית הלכאורית, כמפורט לעיל, מצביעה על כך באשר לאישום הראשון אין המדובר, כטענת ההגנה, ב"הימצאות במקום" גרידא. התבטאות המשיב, לכאורה, אודות האירוע נשוא האישום הראשון דוברת בעדה. לכך מצטרפות ראיות לכאורה לכך, שנטל חלק בתכנון ובהיערכות לקראת האירוע נשוא האישום השני, שסוכל על-ידי המשטרה.

אשר לעילת המעצר, לכאורה, מתקיימות הנסיבות המתוארות בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, המקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, שהנטל להפריכה מוטל על כתפי הנאשם. זאת, לפי שמצויות "ראיות לכאורה" למעורבותו של המשיב מס. 1 באירוע האלים נשוא האישום הראשון, וזאת ברמה הנדרשת בשלב זה של ההליך.

עם זאת, בנסיבות העניין, ולפי שאין למשיב עבר פלילי (למעט עבירות בפני בית דין צבאי, שאין כרוכות באלימות) - וכמצוות הדין - יש לבחון אם ניתן לענות על הסיכון ולהשיג את תכלית המעצר, באמצעי שפגיעתו בחרות המשיב מס. 1 פחותה. לפיכך, נתבקש "תסקיר מעצר" בעניינו.

ב. משיב מס. 3 - אביב בצלאל

למשיב זה מיוחס האישום הנוגע לפרשת פלורנטין בלבד.

פרשת פלורנטין

אודות מעורבותו של המשיב 3 בפרשת פלורנטין מציגה התביעה כראיות לכאורה את דברי מתן שמעון, שותף לעבירה, אשר הוקלט על-ידי עד המדינה ומסר, כי "ברחנו כבר ... אני יצאתי אחרון, אני אביב בצלאל", וכן: "חזרנו אחרונים, נסענו אחרונים, אני ו...אביב..." (קלסר 9א, מסמך 3, עמ' 26). עוד מפנה התביעה לכך, שנאור שמואל, שותף לעבירה, אשר הוקלט וצולם על-ידי עד המדינה אישר ב"הנהון בראשו", לשאלת עד המדינה, כי המשיב 3 "היה באירוע". כתימוכין ראייניים נוספים הציגה התביעה את איכון המשיב 3 באזור האירוע בעת האירוע וציינה שהמשיב בחר בחקירתו לשמור על "זכות השתיקה".

ההגנה מצידה מעלה את האפשרות שמא המשיב היה במקום "בתחילת האירוע ועזב לפני שהחל החלק האלים", ומטעימה, כי אין ראייה הקושרת את המשיב 3 לפעולה "אקטיבית כלשהי" ול"מודעות כלשהי" מצדו. בהקשר זה טוענת ההגנה, כי אף נתוני האיכון עשויים לחזק גרסה זו.

בהידרשה למסוכנות הניבטת מהמשיב, ציינה התביעה, שכלפי המשיב תלויים ועומדים שני כתבי אישום, על רקע מעורבות נטענת למעשי עבירה במשחקי כדורגל. (להבאה לידיעת בית המשפט על-דבר הליכים תלויים ועומדים - על הכלל ועל החריג - ראו: בש"פ 9583/11 אלטלאקה נ' מדינת ישראל (27.12.11) פסקה ז; בש"פ 6573/13 מדינת ישראל נ' איציק אביתר (10.10.2013)).

בחנית הדברים מעלה, אפוא, כי בידי התביעה מצוי, אפוא, "יש" ראייני לכאורי לכך, שהמבקש 3 נטל חלק באירוע. יוער, בהקשר זה, כי לצורך ההליך דנן, נתוני האיכון הם מהווים מרכיב ב"ראיות לכאורה", כאשר הסברי ההגנה באשר לזמני האיכון ילובנו בהליך העיקרי (וראו: בש"פ 4427/15 מסיקה נ' מדינת ישראל (8.7.2015), פסקה 26; בש"פ 754/16 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (25.2.2016), פסקה 24). על אלה מצטרפת בחירת המשיב 3 לשמור על "זכות השתיקה" - מקום בו מתבקש הסבר מצידו (וראו בש"פ 1748/11 יחזקאל נ' מדינת ישראל (10.3.2011) (להלן: "יחזקאל"); בש"פ 5412/07 לוי נ' מדינת ישראל (1.7.07) (להלן: "לוי").

התמונה הלכאורית הכוללת שנסקרה לעיל, מצביעה, אפוא, על מסוכנות מצד המשיב 3, חרף העובדה, שמדובר באירוע יחיד, בשל חומרתו הניכרת של האירוע המוליכה לקיומה של חזקת המסוכנות הסטטוטורית. יחד עם זאת, אף כאן, יש מקום לבחון אם ניתן לענות על ההיבטים המצדיקים מעצר בחלופה ראוייה. על רקע זה התבקש "תסקיר מעצר".

ג. משיב 4 - רון עייש

למשיב 4 מיוחס פרט אישום אחד בלבד.

פרשת פלורנטין

הובאו בפניי ראיות לכאורה לכך, שהטלפון הנייד של המשיב אכן באזור בעת התרחשות האירוע וכי המשיב 4 התקשר בעיתוי זה לעומר גולן, המעורב העיקרי בפרשה. לכך מצטרפת, הכחשתו הגורפת השקרת, לכאורה, של המשיב 4, שלפיה "לא מכיר את עומר גולן ולא יודע אם זה הוא היכה או לא", שאף לה נפקות ראייתית (ראו: בש"פ 2571/11 **שמאילוב נ' מדינת ישראל** (17.4.2011), פסקה 7).

טענת ההגנה היא, כי מזמני האיכון ניתן ללמוד "שכנראה שהמבקש כבר עזב את האירוע בטרם החל" (סעיף 11 לעיקרי הטיעון). טענה זו תלובן בהליך העיקרי. לצורך שלב דיוני זה, נתוני האיכון הם מרכיב ב"ראיות לכאורה" באשר לאישום הראשון (וראו הפסיקה המאוזכרת לעיל, בפרשת **יחזקאל** ובפרשת **לוי**).

כללו של דבר, אף באשר למשיב זה קיימות, אפוא, ראיות לכאורה למעורבותו בעבירות נשוא האישום הראשון, ואף בעניינו קמה חזקת המסוכנות הסטוטורית. אולם, מן הדין, ובשים לב להעדר רישום פלילי לחובתו - ניתן וראוי לבחון אם ניתן לענות על ההיבטים המולכים למעצר בחלופה נאותה.

ד. **משיב 5 - ניב מנור**

פרשת פלורנטין

המשיב 5 מאשר את נוכחותו במקום בעת האירוע, שהתרחש ביום 3.10.2015. הוא אף מציין, כי הגיע למקום בעקבות הודעה ב"ווטס אפ" (הודעה במשטרת ישראל מיום 5.10.15). אלא, שלגרסתו הגיע "לבר" - לשתייה בפאב. הא - ותו לא. ברקע הדברים מפנה התביעה לכך, שאיש מהנחקרים האחרים לא טען, כי ההגעה לפלורנטין נועדה לבילוי בפאב. מנגד, התביעה מפנה לכך, שאחד המעורבים בפרשה, הקטין א.כ. ציין בחקירתו, כי ניב מנור "היה איתי בפלורנטין" (הודעה מיום 26.7.2016, עמ' 22). עוד מצינת התביעה, כי אף מעורב נוסף בפרשה, נאור שמואל, אישר ב"הנהון ראש" את נוכחותו של המשיב 5 **באירוע** בפלורנטין (ראו תיעוד הקלטת וידאו של שיחתו עם עד המדינה). לצורך שלב דיוני זה, קיימות, אפוא, ראיות לכאורה למעורבותו של המשיב 5 באירוע, אם כי ראיות לכאורה אלה אינן בעלות עוצמה רבה. יצוין, כי אירוע זה התרחש **לאחר** אירועי כדורגל חופים, שאלהם נידרש להלן. נמצא, שעל-פי הראיות לכאורה, לאחר אירועי חופים, לא התנתק המשיב 5 מבני החבורה, אלא הצטרף להגעת בני החבורה לפלורנטין.

כדורגל חופים 1-כדורגל חופים 2

באשר לאירוע נשוא האישום **הרביעי** מפנה התביעה להודעת עד המדינה, אשר נטל חלק באירוע, ומאזכר את "**ניב מנור**" בין המשתתפים באירוע זה (הודעה מיום 1.4.16, עמ' 11, 13). בנוסף, הופנית, להודעת אחד המעורבים הנוספים בפרשה, גדי יחיאלוב, המציין, כי הבחין בעד המדינה "בורח מהשוטרים" וכי גם "**ניב מנור**, ניב חסיד, בחור בשם מתן ... אלה האנשים שראיתי אותם בורחים" (הודעה מיום 30.7.16, עמ' 5). מנגד, המשיב 5 מציין, כי היה במקום כצופה במשחק הכדורגל. הא - ותו לא (הודעת המשיב 5 מיום 26/7/2016, בעמ' 32).

באשר לאירוע חופים 2 נשוא פרט האישום **החמישי** - שבה התביעה ומפנה לכך, שעד המדינה מאזכר את המשיב 5 ברשימת מי שנטלו חלק גם באירוע זה. לגרסת עד המדינה: "כל מי שהגיע למקום ידע שהוא בא לתקוף את אוהדי מכבי חיפה" (הודעת עד המדינה מיום 2/8/2016, עמ' 3). אף כאן מאשר המשיב 5 כי היה במקום כצופה במשחק הכדורגל בלבד (הודעת המשיב מיום 28/7/2016, בעמ' 4). בתכתובת הוואטס-אפ יום

לפני האירוע מציין המשיב 5 "הלו מחר חופים" וכן "תביאו סמים". בהמשך אותה תכתובת מציין אחד החברים - נחשון: "ולא לבוא עם כפכפים מניסיון מר של שבוע שעבר".

העולה מן האמור, כי בידי התביעה ראיות לכאורה לאישומים המיוחסים לו, ובכלל זה נוכחותו של המשיב מס. 5 באירוע החמור בפלורנטין. ככל שקיימות ראיות לשותפותו, לכאורה, של המשיב מס. 5 במעשי העבירה, שעל יסודה מתקיימת עילת מעצר של מסוכנות, הרי למשיב 5 אין כל עבר פלילי, ובנסיבות אלה ראוי לשקול בכובד ראש בחינתה של חלופת מעצר ראוייה.

ה. משיב 6 - אביתר יוסף

למשיב 6 מיוחס פרט האישום הרביעי בלבד.

כדורגל חופים 1

התביעה נסמכת על עדות שותף לעבירה, **יואב נחשון**, שבשיחתו עם רום גבריאלי, אשר הוקלטה בהאזנת סתר ציין: "לא שאביתר יותר טוב אחי, בקיץ עם אזיקון על הרגל דפק באוהדי חיפה בעיטות ב...בים... היית אתנו לא, היית?" רום משיב: "לא, הייתי בשני", ויואב נחשון ממשיך: "לא, בראשון... אחי, אביתר בא גם עם אזיק, הולך מכות, ... שם גרביים עד הברך ששוטרים לא יראו שהוא במעצר בית ... הוא היה עם גרביים עד הברך שהמשטרה לא יראו שהוא במעצר בית..." (תמלול שיחה מיום 9.5.2016).

התביעה מפנה לכך, שנמצא אישור לפרט מוכמן זה, המהווה חיזוק לדברי השותף לעבירה, שכן במועד הרלוונטי היה משיב 6 משוחרר שחרור מוקדם, בתנאי של פיקוח אלקטרוני (פרוטוקול ועדת השחרורים מיום 1.4.2015). לחובתו של המשיב 6, הרשעה על-דבר חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בעניינו של משיב זה קיימות, אפוא, ראיות לכאורה, לעבירה המיוחסת לו ומתקיימת עילת המסוכנות. יחד עם זאת, אף בעניינו, כמצוות הדין, הופנה המשיב 6 לקבלת תסקיר שרות המבחן, על-מנת לבחון אם ניתן לענות על ההיבטים המצדיקים מעצר, בדרך שבה לא יוותר המשיב 6 מאחורי סורג ובריה עד תום ההליכים המשפטיים, כעתירת התביעה.

ו. משיב 7 - אליעד משה

פרשת רידינג

בפרשה זו, נסמכת התביעה על עדות הקטין א.כ., שותף לעבירה, שציין בהודאתו במשטרה, כי באירוע רידינג "המטרה הייתה להרביץ להם והם בורחים ואחד לא מצליח לברוח ואז תפסו אותו עומר ויעקב כולם רצו אחריי אולי עוד כמה הרביצו ... " לשאלה: "מי השתתף באירוע הזה?" השיב א.כ. "מי שאני זוכר זה רום יעקב עומר אני אליעד משה ולא זוכר מי עוד" (הודעה מיום 26.7.2016, עמ' 7-8). לכך מצטרף איכוננו של המשיב 7 באזור האירוע במועד הרלוונטי. מנגד, המשיב 7 טען תחילה, כי כלל "לא הייתי" בתל-אביב (הודעה מיום 26/7/2016, עמ' 14). רק לאחר שעומת עם איכוננו הטלפון, אישר המשיב 7 שהיה בתל-אביב, אך לגרסתו "לא הייתי בשום מכות" (הודעה מיום 2/8/2016, עמ' 8).

כדורגל חופים 1 וכדורגל חופים 2

אשר לאירוע המיוחס במסגרת האישום **הרביעי** - התביעה נסמכת על הודעת עד המדינה, שנטל חלק באירוע זה ולפיה המשיב 7 נמנה עם "החברים שהיו" באירוע חופים 1 (הודעה מיום 1.4.2016, עמ' 11); ועל איכנו של המשיב 7 באזור. המשיב 7, אשר אישר את היותו באזור, טען בחקירתו, כי הבחין באירוע מהיציג, אך לא השתתף בתגרה (הודעה מיום 2.8.2016). בעימות שנערך בין עד המדינה למשיב 7, טען המשיב 7, כי רק "הסתכלתי מהצד", ואילו עד המדינה טען מצידו: "הוא היה חלק מהקטטה וכול מה שמסרתי היה ולקח חלק בקטטה" (ראו הודעת אליעד משה מיום 2/8/2016, עמ' 9).

בעניינו של המשיב מס. 7, נוכח אזכורו הלקוני של המשיב 7 על-ידי עד המדינה מזה, והעובדה שנכחות המשיב 7 באזור, אינה שנויה במחלוקת (על רקע משחק הכדורגל שהתקיים במקום) מזה - אין ניתן לומר, שהראיות לכאורה, שבידי התביעה באשר לאישום זה הן בעלות עוצמה גבוהה.

אשר לאירוע חופים 2 - בשיחזור מיום 18.7.2016 מאזכר עד המדינה את "אליעד משה" (עמ' 14, שורה 481) כמי שהיה בין המשתתפים באירוע זה. התביעה מציגה את איכנו של המשיב מס. 7 במקום. אולם לכך אין משקל מהותי, שכן באותה עת גם התקיים משחק כדורגל. המשיב 7 הדגיש בחקירתו במשטרה, כי לא ידע על אירוע זה וכי נודע לו על כך ב"וואטס אפ בקבוצות **אחרי** שזה היה". בבחי את המסכת הראייתית הלכאורית, אף כאן הראיות לכאורה, שבידי התביעה, אינן בעלות עוצמה גבוהה.

לחובתו של המשיב 7 אין רישום פלילי (הוצג בפניי פרט אחד אודות רישום ללא הרשעה, שהתיישן).

כללו של דבר, בעניינו של משיב 7, מוקד הדברים מצוי בראיות לכאורה המצויות למעורבותו של המשיב 7 באירוע התקיפה ברידינג. אירוע זה התרחש, לכאורה, לאחר שני האירועים נשוא פרטי האישום הרביעי והחמישי. בדרך הטבע התבקש, שהמשיב 7 ירחיק עצמו מחבורה זו. העובדה, שחרף האמור, קיימות ראיות לכאורה למעורבותו באירוע רידינג מלמדת על מסוכנות. אולם, בנסיבות, ראוי ונכון לבחון אם ניתן לענות על המסוכנות, בחלופת מעצר. על כך יוכל ללמד תסקיר מעצר, שהתבקש בעניינו.

המזכירות תעביר העתק החלטה זו לשירות המבחן.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ז, 06 אוקטובר 2016, במעמד
הצדדים.